

[Mette Madsen]

Må jeg lige som en lille afsluttende bemærkning gøre fremskridtspartiet opmærksomt på, at partiet jo selv har medindflydelse på udpegningen af tremandsudvalgene i Statens Kunstfond. Ifølge kunstfondloven udpeges de to af hver tre medlemmer af disse udvalg af Kunstfondens repræsentantskab, og her har fremskridtspartiet siden 1973 været repræsenteret ved så udmærkede og interesserede medlemmer som forhenværende folketingsmedlem Børge Pedersen og filminstruktøren Knud Leif Thomsen.

Dette repræsentantskab, som for øvrigt heller ikke er udpeget af ministeren, men bl. a. af folketinget, har også indstillingsret til, hvilke kunstnere der skal med på finansloven med hensyn til de statsydelse, som man her disponerer over. Jeg vil da også lige gøre opmærksom på, at det er finansudvalget, der har den endelige bestemmelse herover, og i finansudvalget er fremskridtspartiet jo også så udmærket repræsenteret.

Grethe Fenger Møller (KF):

I år er det 10 år siden, at et nu næsten berømt værk udkom. Det var betænkning nr. 517, den kulturpolitiske redegørelse, der blev afgivet af den daværende minister for kulturelle anliggender, Kristen Helveg Petersen, på det tidspunkt, da vi havde VKR-regeringen.

Betænkning nr. 517 har oplevet, hvad der er få betænkninger beskåret: at blive en bestseller. Den har også opnået det, at den på meget mystisk vis altid er udlånt fra folketingets bibliotek. Altså må den være en succes.

Det er blodig ironi, at vi i tiåret for udsendelsen af denne kulturpolitiske redegørelse får en forespørgselsdebat, der anvender udtrykket »de såkaldt kulturelle formål«.

1960'erne var det tiår, da ministeriet for kulturelle anliggender blev oprettet som selvstændigt ministerium. Det skete i 1961. Under arbejdet med betænkningen har de mange embedsmænd og kulturmedarbejdere være grebet af nogle meget højtflyvende ideer. Det var i 1960'erne, da alt – eller det meste – kunne lade sig gøre, og det prøvede man så på at gøre.

Politikerne og andre ansvarlige undervurderede det, vi kan se i dag: at der var en modbølge på vej. Rindalismen er jo ikke bare en enkelt persons holdning, det er en ind-

stilling, som vi beklageligvis må erkende at ret store grupper i befolkningen har, altså denne følelse af, at magthaverne bruger folks surt tjente penge til noget meget finkulturelt, som så må udfolde sig et andet sted end dér, hvor folk bor, og ikke berører dem på anden måde, end at de føler, at det er rasende uretfærdigt, at de skal betale for det.

Jeg tror nok, man kan sige, at den udvikling, der blev lagt op til med betænkning nr. 517, var alt for hastig, ment på den måde, at den ikke i tilstrækkeligt omfang inddrog de mennesker, det burde dreje sig om: den almindelige danske borger. Det er en dybtliggende fejl, men den rammer ikke bare de kulturelle foreteelser, men også andre sider af samfundsudviklingen. Afstanden mellem beslutning og planlægning og det, folk ønsker sig, er for stor. Men måske er afstanden større og grøfterne dybere på kulturområdet.

Nu spørger fremskridtspartiet, om regeringen mener, at der skal ydes forøgede statsmidler til såkaldt kulturelle formål. Hvis det kun er »såkaldt kulturelle« og ikke kulturelle, ja, så kan vi vel alle sammen være enige om at svare med et klart nej. Men det er nok ikke det, fremskridtspartiet har ment, og så er det sværere at komme med et klart svar.

For det konservative folkeparti er der ingen tvivl om holdningen. Kulturpolitikken skal tage sigte på at give den enkelte et frit valg mellem mange forskellige muligheder. Det må aldrig blive sådan, at kulturpolitik er enkelte menneskers centrale dirigerende af, hvad der nu skal være god kunst. Nej, der skal være decentralisering i kunstpolitikken, det er faktisk et nøgleord. Der skal være frihed. Det hindrer ikke en kvalitetsvurdering, at man decentraliserer, tværtimod, det giver et bredere grundlag for at skabe kvalitet.

Jeg mener, at dette sker og bør ske, i det omfang kunst bliver støttet med offentlige midler, og det bør vi have for øje i vores fremtidige kulturpolitik.

Jeg mener, at vi har fået dette krav opfyldt i det lovforslag, vi i går havde til anden behandling, om børneteatre. Her var der et område, der længe har været forsømt, og hvor der er gjort et stort arbejde for at bringe teateroplevelser ud til børn og unge. At denne oplevelse så af nogle anvendes til at missionere politisk, det vil vi forhindre med alle midler. Vi tror netop, det er gennem decentraliseringen, der lægger ansvaret ud til de